

РЕШЕНИЕ

№ 37170

гр. София, 11.11.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 86 състав, в публично заседание на 30.10.2025 г. в следния състав:

при участието на секретаря Богданка Гешева, като разгледа дело номер **9231** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. А. А., родена на 19.06.2021 г. гражданка на С., чрез майка ѝ и законен представител И. А., родена на 11.01.1998 г. с паспорт № N00797877, издаден от Д., представлявана от адв. Д. И. И. - А. - САК, срещу Отказ за издаване на виза по заявление № IST5003083V, издаден от А. Д., Втори секретар в Посолството на Република България в И., Република Турция, с който на основание чл. 10, ал.1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ е отказано издаване на виза за дългосрочно пребиваване, вид „Д“.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е немотивиран, необоснован и незаконосъобразен, като издаден при допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила и при несъответствие с материално-правни разпоредби, твърди се че административния акт не е издаден в предвидената от закона форма. Според жалбоподателката, при кандидатстването за издаване на виза са представени всички необходими документи, но въпреки това издаването на такава е отказано. Посочва се, че член на семейството на кандидатката, а именно нейния баща (М. Х. А.) е получил хуманитарен статут в Република България и на това основание, след представяне на необходимите документи, зам.-председателят на ДАБ е издал решение за събиране на семейството на територията на страната. Изложени са доводи, че издаденият административен акт в този си вид засяга в значителна степен правото на личен и семеен живот на неговия адресат по смисъла на чл. 8 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи. В представени допълнително писмени бележки се сочи, че с приложеното от ответника писмо на ДАНС с молба от 30.10.2025 г. се сочат имена на

сирийски граждани, без правно основание, които се третираят като нарушители без доказателства и без да са взети предвид индивидуалните обстоятелства за всяко от лицата. Твърди се, че съдържанието на писмото на ДАНС противоречи на чл. 14 от Европейската конвенция за защита на правата на човека и на чл. 1 от Протокол № 12 към ЕКПЧ. Претендира се съдът да постанови решение, с което да отмени оспорения отказ и да върне преписката на административния орган за ново произнасяне. Жалбоподателката чрез своя процесуален представител претендира направените по делото съдебни и деловодни разноски.

Ответникът Втори секретар в Посолството на Република България в И., Република Турция, оспорва жалбата чрез юрк. К. и изпраща административната преписка в цялост, не се явява на проведеното открито съдебно заседание.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено, от фактическа страна, следното:

Със заявление, подадено на 03.02.2025 г. Д. А. А., е кандидатствала за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Към заявлението са представени следните документи: национален паспорт, издаден от компетентните власти; застрахователна полица за медицински разходи, Решение № 17890 от 23.11.2023 г. на зам.-председателя на ДАБ, с което на основание чл.34, ал.1 и 2 от ЗУБ е разрешено на М. Х. А. да се събере на територията на Република България със своята съпруга И. А. и своето дете Д. А. А., копие от свидетелство за семейно положение.

Издаден е оспореният Отказ от 25.07.2025 г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“ от А. Д., Втори секретар в Посолството на Република България в И., Република Турция. Като правно основание в отказа са посочени разпоредбите на чл.10, ал.1, т.17 и т.22 от ЗЧРБ, а като фактическо такова – целта на пътуване на база представените документи и устни данни не е доказана убедително. Информацията за установеният с БГ фирма контакт не доказва пряка ангажираност на домакина. След извършени проверки и направени анализи на фактите и обстоятелствата, са събрани данни, че целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава.

По делото е получен отговор от ДАНС, в който се сочи, че по подадените от апликанта заявления за издаване на визи, ДАНС не е изразявала становище, съответно няма изготвени писмени документи, относими към воденото производство.

В получено писмо от Дирекция Миграция се сочи, че същата не участва в процедурата за национално консултиране по издаване на дългосрочни визи на основание решения за събиране на семействата от ДАБ при МС.

В проведеното открито съдебно заседание, процесуалният представител на жалбоподателката представя превод на заявлението за виза на български език, договор за наем със страна М. Х. А. от 01.09.2024 г., трудов договор на същото лице от 02.04.2024 г., друг трудов договор на М. А., сключен на 16.04.2025 г., справка по чл. 62, ал. 5 от КТ от НАП за М. Х. А., трудов договор отново на М. А. с дата 06.08.2025 г., с който е назначен на длъжност кофражист, ведно с длъжностна характеристика и протокол от НАП с данни за електронни трудови записи, от които е видно, че трудовият договор от 06.08.2025 г. е регистриран в НАП към дружеството „Монбилд“ ЕООД.

Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите

на страните, приема от правна страна следното:

Оспореният отказ е връчен на 25.07.2025 г., а жалбата е подадена директно в АССГ на 08.08.2025 г., поради което съдът счита, че е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна - адресат на индивидуалния административен акт и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт, следователно същата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е ОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ за издаване на виза е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР - приета с ПМС № 198 от 11.07.2011 г., обн., ДВ, бр. 55 от 19.07.2011 г., в сила от 4.08.2011 г.), съгласно който в случаите на отказ за издаване на виза на някое от основанията по чл. 10 от ЗЧРБ се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. В настоящия случай административният акт е подписан от А. Д., Втори секретар в Посолството на Република България в И., Република Турция, който е оправомощен да съставя, подписва и връчва на заинтересованите лица формулярите по образец съгласно приложение № 7 и № 8 към чл. 34, ал. 2 от НУРИВОВР със Заповед № 6 от 13.02.2025 г. на посланика ни в същото посолство въз основа на т.4 от Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. на министъра на външните работи.

Съгласно чл. 34, ал. 1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 от ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр по образец, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Във формуляра се вписват мотивите, като се посочва основанието за отказа.

Съдът приема, че оспореният административен акт не е издаден в предвидената от закона форма – самостоятелно отменително основание по чл.146, т.2 от АПК. В него е посочено правното основание за издаването му (чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ), но не и конкретни фактически основания, относими към визираната законова разпоредба. Преповтарянето в мотивите на акта на законовата норма на чл. 10, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ и нормата на чл. 10, ал. 1 т. 17 от ЗЧРБ не отговаря на изискванията за неговото мотивиране по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 от АПК. Не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени и защо се приема, че Република България ще се ползва за транзитен пункт. Не се сочи, защо и как се мотивира извода, че целта на пътуването не е убедително доказана. Също така от отказа не става ясно по какъв начин е установена информацията и каква е тя, че дружеството в България не доказва пряка ангажираност на домакина. Съответно от отказа не се разбира кои са липсващите документи, които е следвало да бъдат представени в хода на адм. производство, за да се одобри заявлението за виза.

Липсата на конкретни и логични мотиви, свързани с отказа за издаване на виза тип „D” е абсолютна предпоставка за отмяна на оспорения акт и е в унисон с константната практика на Върховния Административен Съд (решения по адм. д. № 12160/2018 г. и по адм. д. № 14248/2018 г., както и по-новите - решение № 5661 от 15.05.2020 г. по адм. д. № 120/2020 г. на VII отд. на ВАС, решение № 13290 от 27.10.2020 г. по адм. д. № 122/2020 г., Решение № 15639 от 16.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6889/2020 г., Решение № 14956 от 3.12.2020 г. на ВАС по адм. д. № 6311/2020 г., Решение № 15518 от 15.12.2020 г. на ВАС по адм. д. №

7720/2020 г. на Четвърто отделение).

Изложеното, освен нарушение на формата по смисъла на чл.146, т.2 от АПК, навежда и съществено процесуално нарушение съгласно чл.146, т.3 от АПК, доколкото пречатства правото на защита на засегнатото лице да разбере мотивите на засягащия го негативен за него акт, респ. да организира защитата си срещу него, както обосновано е посочено в жалбата.

Основанията за издаване на виза за дългосрочно пребиваване са регламентирани в чл. 15, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно който виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон.

Страните не спорят, че кандидатката е член на семейството – малолетно дете на М. Х. А., гражданин на С., на когото е предоставена международна закрила в Република България и по отношение на когото е издадено решение № 17890 от 23.11.2023 г. на зам.-председателя на ДАБ, с което на основание чл. 48, ал. 1, т. 3 и чл. 34, ал. 2, във връзка с § 1, т. 3, б. а) от ДР на ЗУБ му е разрешено да се събере на територията на Република България с останалите членове на семейството – неговата съпруга и дете. Дължим е извод, че са налице предвидените в ЗЧРБ изисквания за издаване на поисканата виза тип „D”.

Съдът не приема изложените допълнителни мотиви в оспорения отказ, че са налице данни, че целта на влизането на кандидата е да се използва страната ни като транзитен пункт за миграция към трета държава и че не са доказани убедително целта и намеренията на пътуването. В административния акт не е посочено какви са тези данни, от кого и по какъв начин са получени.

От представения отговор от ДАНС е видно, че за лицето Д. А. А. не е налице отрицателно становище. С оглед на този факт, съдът намира, че не са налице предпоставки в условията на обвързана компетентност в конкретния случай, при които административният орган е длъжен да постанови отказ по заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване на Д. А. А.. В молба от 30.10.2025 г. процесуалният представител на ответника гл. специалист И. А. представя писмо до директора на Дирекция „КО“ – МВнР, в което се твърди, че определени лица използват процедурата за получаване на дългосрочна виза тип „D“ за транзит към трети държави – най-често Германия. В писмото са изброени данни на определени лица, името на Д. А. не фигурира сред тях. По искане на адвоката на кандидатката за виза тип „D“, в режим на довеждане беше допуснат разпит на свидетел – лицето с хуманитарен статут М. Х. А., който е получил международна закрила от страната ни и се яви в съдебната зала в проведеното на 30.10.2025 г. открито съдебно заседание, което е индиция, че той най-вероятно се намира за постоянно на територията на Република България и провежданата административна процедура не е само формална с цел членовете на неговото семейство да имат възможност да пребивават на територията на страната, за да я използват като пункт за транзит към друга държава от ЕС. Този факт се потвърждава и от възпроизведените от него свидетелски показания в залата, в които посочва че от 3 години живее в С., кв. Д. и разполага с достатъчно голям апартамент под наем, в който може да живее заедно със семейството си.

При така събраните доказателства, съдът намира, че административният орган не е обосновал (не е изложил точни и ясни мотиви) защо приема, че са налице предпоставките по чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ. Съгласно тези разпоредби, административният орган може да откаже издаването на дългосрочна виза, когато не се докаже достоверно целта и

условията на заявеното пребиваване или пътуване или пък има данни, че целта на влизането на чуждия гражданин е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. След анализ на приложените към заявлението за издаване на виза доказателства е дължим извод, че в случая липсват конкретни фактически основания за издаване на акта, които да са относими към правните основания, послужили за постановяване на оспорения отказ, с което е нарушена императивната норма на чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. Не е налице извършване на фактически и правен анализ на представените от заявителя документи и липсва каквото и да е логическа обосновка на направените правни изводи, базирана на конкретни фактически данни.

Съдебната практика по този вид спорове е непротиворечива и категорично изисква посочване в административния акт на конкретни фактически основания и данни за обсъждането на относимите към апликанта правнорелевантни факти и обстоятелства, поради които е постановен съответният отказ. Цитираните законови норми на чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 22 от ЗЧРБ е общо и бланкетно формулирано. При постановяване на административния акт неговият издател е задължен да изпълни с конкретно съдържание визираните нормативни текстове, като следва да формулира ясно и недвусмислено относимите факти, които касаят заявителя, а не такива по принцип. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 34, ал. 1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (Наредбата), в която изрично е регламентирано нормативното изискване за мотивиране на отказа. При наличие на постановено решение за събиране на семейството, отказът за издаване на виза е в противоречие с висшия интерес на децата, а именно да живеят и да бъдат възпитавани и от двамата си родители в нарушение на чл.8 от ЕКПЧ. От административния орган не са наведени и по делото не се установяват основания по чл.8, пар.2 от ЕКПЧ за държавна намеса в това право.

Съгласно чл.8, ал.5 от ЗЧРБ след приемане и одобряване на заявление за събиране на семейството на членовете на семейството се издават визи по облекчена процедура при условия и по ред, определени с акт на Министерския съвет (чл.20, ал.1, т.2 от НУРИВОВР). Съображение 8 от Преамбюла на Директива 2003/86/ЕО на Съвета от 22 септември 2003 година относно правото на събиране на семейството предвижда, че следва да се отдели специално внимание на положението на бежанците поради причините, които са ги принудили да избягат от страната си и които им пречат да водят там нормален семеен живот, поради което е необходимо е да се предвидят по-благоприятни условия за упражняване на правото им на събиране на семейството. Събирането на семейството при всички случаи трябва да визиращ членовете на семейното ядро, а именно баща, майка и малолетните и непълнолетни деца (Съображение 9). Разпоредбите на Съображение 14 и чл.5, пар.4 от Директива 2003/86/ЕО изискват решението за отказ на заявлението да бъде надлежно мотивирано. Съюзният акт предвижда, че държавите-членки могат да отхвърлят заявление за влизане и пребиваване на членове на семейството на основания, свързани с обществения ред, обществената сигурност или общественото здраве (чл.6, пар.1). В конкретния случай, административният орган не е намерил основания, свързани с обществения ред и сигурност, а наведените такива от националното законодателство (чл.10, ал.1, т. 17 и т.22 от ЗЧРБ) са недоказани и необосновани (чл.170, ал.1 от АПК). Изложеното определя материалната незаконосъобразност на оспорения отказ по смисъла на чл.146, т.4 от АПК.

При визираните цели в Преамбюла на съюзния акт на вторичното европейско законодателство съдът намира отказа за несъответен на преследваната законова цел –

самостоятелно отменително основание по чл.146, т.5 от АПК. Съгласно чл.2, б. „г“ от Директива 2003/86/ЕО „събиране на семейство“ означава влизане и пребиваване в държава-членка на членове на семейството на гражданин на трета страна, пребиваващ законно в тази държава-членка, с цел да се съхрани единството на семейството, независимо дали семейните връзки са възникнали преди или след влизането на това лице. По изложените съображения съдът намира, че оспореният административен акт следва да бъде отменен, а преписката да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „D“. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящето решение и при липса на други законови пречки да издаде искания административен акт.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 от АПК жалбоподателят има право на разноски и такива се претендират. Представен е списък по чл. 80 от ГПК, който включва 10 лв. държавна такса, депозит за преводач в съдебното заседание от 70 лв. и разходи за превод на документи от 159,12 лв.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1, пр. 1, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен Съд С. – град, Първо отделение, 86-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. А. А., родена на 19.06.2021 г. гражданка на С., чрез майка ѝ и законен представител И. А., родена на 11.01.1998 г. с паспорт № N00797877, издаден от Д., представлявана от адв. Д. И. И. - А. - САК, Отказ за издаване на виза тип „Д“ по заявление № IST5003083V, издаден от А. Д., Втори секретар в Посолството на Република България в И., Република Турция.

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за ново разглеждане на заявление за издаване на виза, при съблюдаване на задължителните указания по тълкуването и прилагането на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОСЪЖДА Министерството на външните работи да заплати разноски на Д. А. А., родена на 19.06.2021 г. гражданка на С., в размер на общо 239,12 лв., които включват 10 лв. държавна такса, 70 лв. депозит за преводач в съдебното заседание и 159,12 лв. за превод на документи.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.